

[Henry Christensen.]

være medlem af arbejdsløshedskassen — og så sker det let, at vedkommende bliver medlem af begge afdelinger på een gang.

Forbundet selv sonderer heller ikke så forfærdelig stærkt mellem forbund og arbejdsløshedskasse, hvilket fremgår af en status over forbundets og arbejdsløshedskassens formuer, som man kan finde i jubilæumsbogen fra 1950 om handels- og kontormedhjælperne og deres organisation. På side 475 i denne bog kan det ses, hvorledes man ganske enkelt opstiller disse formuer under hinanden og lægger dem sammen; den samlede saldo er så det, man fortæller udgør H. og K.s formue. Jeg tror, man har lov til at sige, at der i praksis ingenlunde sondres, som det her er oplyst.

Endvidere eksisterer der jo — som allerede fremhævet — en bestemmelse om, at de medlemmer, der ikke samtidig er medlem af forbundet, skal betale et højere kontingent til arbejdsløshedskassen end de andre. Jeg tror da også, at skulle man her oplyse, hvor mange af dem, som havde mulighed for at være medlem både af forbundet og arbejdsløshedskassen, der rent faktisk kun var medlem af arbejdsløshedskassen, ville det vise sig at være et meget lille tal. Derfor bliver realiteten den, at staten ved den trufne overenskomst har rakt hånd til indførelse af en tilstand, hvor i praksis mange, mange af statens handels- og kontorfunktionærer mere eller mindre vil føle sig tvunget ind i Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund og derved komme til at stå i den situation, at de ikke alene er medlem af en fagforening, men vil være tvunget til hver eneste uge at bidrage til finansiering af et ganske bestemt politisk parti, nemlig socialdemokratiet, uanset hvad deres politiske opfattelse end måtte være. Det er alligevel det, der vil forekomme aller mest stødende. Fagforeningerne har efter min opfattelse vokset sig så stærke her i landet, at de meget vel kunne stå på egne ben. Det er måske et spørgsmål, om socialdemokratiet kunne gøre det lige så let, som fagforeningerne kan det. Men det, som ud fra vor opfattelse er urimeligt, er dette, at en funktionær for at bevare sin beskæftigelse i det offentliges tjeneste — men jo videre derudover — i realiteten tvinges til

at betale kontingent til et politisk parti, som han er modstander af.

„Land og Folk“ er øjensynlig det af vore organer, som mest ivrigt oplyser om den økonomiske forbindelse mellem fagforeningerne og socialdemokratiet her i landet, og da det er vanskeligt at få disse oplysninger andetstedsfra, vil jeg gerne have lov til at henlede opmærksomheden på, at „Land og Folk“ i en artikel i nummeret for den 4. maj 1952 oplyste, at socialdemokratiet det foregående år havde modtaget 2,6 mill. kr. fra fagforeningerne. Det er da en klat penge, som også de, der er modstandere af socialdemokratiet, har ydet deres bidrag til. Jeg kan iøvrigt henvise til oplysninger andetstedsfra; således var „Ekstrabladet“ den 13. april 1953 fremme med en række oplysninger herom.

Efter vor opfattelse var det en bestemmelse om en urimelig organisationstvang, som den højtærede finansminister accepterede under forhandlingerne med Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund, og ifølge vor samfundsmæssige opfattelse bør noget sådant ikke tolereres. Jeg har lagt mærke til, at man i diskussionen har gjort den betragtning gældende: vi befinder os jo i en udvikling på vej henimod en anden samfundsorden — og dette skulle berettiggende det, der er sket. Jeg beder om tilladelse til at citere af, hvad hovedrevisor Hugo Engman skrev i købstadforeningens tidsskrift den 15. februar 1953. Han skrev bl. a.:

„Ved dommen i 1932 levede vi endnu i et samfund, der var liberalistisk, men samfundet har imidlertid undergået en dybtgående ændring siden da. Vi lever nu i et statsreguleret samfund, og dette må påvirke retsopfattelsen på væsentlige punkter.“

Denne udtalelse forekommer mig særdeles udfordrende overfor den i denne henseende liberale samfundsoptattelse, der hersker her i det høje ting, og artikler af den art betyder naturligvis, at vi er nødsaget til yderligere at skærpe vor indsats for den rette forståelse af, hvad der er den rette retstilstand her i samfundet.

Jeg vil dernæst gerne gøre et par bemærkninger om spørgsmålet monopolstilling eller eneret; det vedrører den allerede citerede bestemmelse i overenskomstens § 4. Jeg